

[Hans Knudsen.]

ernavnlig på de afgørende punkter, man tager forbehold. Således fremhæves det, at den endelige skala for indkomstskatterne først kan fastlægges ved vedtagelsen af den nye statsskattelov, og det er også blevet gentaget her i dag. Det er i hvert fald kun delvis rigtigt. Naturligvis må skatteudskrivningen til enhver tid afpasses efter, hvad man mener staten har behov for, men efter min mening slipper man ikke så nemt fra at give en forklaring på, at det lovforslag, man nu fremsætter, blot vil forøge uretfærdigheden i indkomstskatternes fordeling. Dette lovforslag indeholder stadig en skærpelse af beskatningen af de laveste indkomstgrupper, også i forhold til den statsskattelov, der gælder i dag. Det, skatteyderne med de laveste og de mellemste indkomster venter af en skattereform, er først og fremmest flytning af det skattetryk, der under de senere års udvikling er blevet mere og mere til ugunst navnlig for mellemgrupperne af skatteydere. Det er et af de forhold, skattekommissionen i sin betænkning har beskæftiget sig ret indgående med.

Den stigning i skatterne, som har fundet sted i de sidste 14—15 år, er, set i forhold til nationalindkomsten, måske ikke særlig omfattende. Den har bevæget sig mellem 20 og 25 pct. af den samlede nationalindkomst, men den har i høj grad haft slagside til ugunst for mellemstanden og for de jævne indkomster. Skattekommissionen foretog en grundig undersøgelse af forskellen i skattestigningen de forskellige indkomstgrupper imellem, og denne undersøgelse afslørede netop det, der ligger til grund for den naturlige utilfredshed med skattefordelingen, som mange indkomstskatteydere nærer. Resultatet af denne undersøgelse findes i kommissionens betænkning side 28, hvor man har foretaget en beregning over skattestigningen i årene fra 1937 til 1947. Det viser sig, at den reelle beskatning på forholdsvis beskedne indkomster er fordoblet i disse år, mens den reelle beskatning på indkomster f. eks. på 50 000 kr. kun er forøget med 50 pct., og for en indkomst på 135 000 kr. viser det sig, at skatteforøgelsen endda er under 40 pct. Man kan være helt sikker på, at denne ulighed er forøget yderligere i de sidste 5 år, fordi en skatte-

forhøjelse netop i kraft af skattefradragsretten afsvækkes betydeligt for de største indkomsters vedkommende.

Efter min mening kommer vi ved en skattereform ikke udenom at ændre denne ulighed i beskatningen. Der må nu ske en letelse for mellemindkomster, der procentvis har fået så langt den største skattestigning i de forløbne år, men der er intet i det foreliggende forslag, der ændrer disse forhold, men enkelte ting, der nærmest vil skærpe uligheden. Disse urimeligheder, der nu består, må efter vor mening udlignes, hvis der skal være fornuft i tingene og i en virkelig skattereform, og dette må ske ikke alene i forbindelse med en ændring i skatteskalaen, men også i høj grad ved ændring af selve skattefradragsretten. Jeg kan ikke se, hvordan man skal lave en rimelig skattefordeling, uden at man rører ved skattefradragsretten. Jeg har tidligere sagt, at det nok var muligt at stramme skatten af de største indkomster noget, også på det nuværende grundlag, men skal vi den uretfærdige fordeling til livs, må skattefradragsretten utvivlsomt ændres. Sålange vi har den ubegrænsede skattefradragsret, kan vi f. eks. ikke nå op på en 50 pct.s indkomstbeskatning selv af de allerstørste indkomster, og det er de eneste, som i virkeligheden nyder godt af den beskyttelse, der ligger i skattefradragsretten, nemlig at beskatningen ikke kan overstige 50 pct. af den samlede indkomst.

Jeg har indtil i sommer haft den opfattelse, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen ikke var uenig med os i disse betragtninger. Så sent som i foråret, da dette forslag blev fremsat, udtalte det ærede medlem — jeg vil gerne citere det ordret med formandens tilladelse; det står i folketingsstidenden 1952—53 på spalte 3079 nederst og lyder sådan:

„Jeg har andetsteds gjort gældende, at vi ville få et bedre skattesystem, hvis man afskaffede skattefradragsretten og samtidig nedsatte satserne, således som det bliver muligt, når man ikke skal trække skatten fra i indkomsten. Jeg har stadig den opfattelse, at disse forandringer ville give os et bedre skattesystem.“

Det var altså stadig det ærede medlems opfattelse i marts i år, og det var vel nærmest med beklagelse, at det ærede medlem tilføjede nogle bemærkninger om, at på det